

[Hans Rasmussen.]

op af et bredt flertal i det høje folketing, er det nu min opfattelse, at når regeringen har forhandlet til forskellig side og herefter indarbejdet sine både principielle og lov-mæssige betragtninger i det sæt af lovforslag, som vi behandler, må det være rigtigt, at de søges gennemført ved det flertal, der i folketinget kan medvirke hertil. Det er dog givet, at der knytter sig en lang række problemer til iværksættelse af generelle lovforanstaltninger, når det drejer sig om løn-, pris-, avance- og udbyttestabilisering.

Skal der imidlertid være mening i tingene, kan man ikke rive nogle enkelte af disse lovforslag ud af deres sammenhæng, og derfor tror jeg som sagt ikke, at nogen del af befolkningen, hverken lønmodtagerne eller de erhvervsdrivende, ligefrem vil give udtryk for nogen særlig begejstring; men befolkningen vil sikkert forstå, at det her drejer sig om at skabe den fornødne balance i landets økonomiske liv.

De modsatte synspunkter, som dels den borgerlige opposition, dels socialistisk folkeparti — vel nok tynget af kommunisterne på arbejdspladserne — gennem deres betragtninger giver udtryk for, giver et fingerpeg om, at regeringsforslagene har fundet den midterlinje, der kan opnå tilslutning fra størstedelen af den danske befolkning.

Jeg har ikke ønsket om, at man skal gå videre med en lovgivning af denne art, og derfor må jeg sige, at kunne den blive af midlertidig art, ville meget sikkert være vundet for os alle.

Men der er nu én ting, som oppositionen bør skrive sig bag øret, og det er, at jo mere den fremturer i sin tankegang om at bringe tvungen voldgift i anvendelse over for lønmodtagerne, jo mere må den også forvente, at man fra lønmodtagernes side — og det gælder specielt fra socialdemokratiet og dansk fagbevægelse — vil sætte ind med kontrollerende foranstaltninger over for indkomstdannelsen inden for det frie erhvervslev. Derfor er det ikke usandsynligt, at den lille politik, som navnlig den konservative gruppes formand, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, har gjort sig til talsmand for, når det drejer sig om lønmodtagerne, ikke er til gavn for de frie interesser, som det ærede medlem foregiver at pleje. Det er ikke utænkeligt, at sundt tænkende menne-

sker vil stille sig uforstående over for, at de konservative, samtidig med at de kræver indførelse af tvungen voldgift, også taler så højt om det frie såkaldt liberale erhvervs velsignelsesrige gerninger.

Alle kan se, at disse haltende standpunkter ikke står særlig godt til hinanden, og det er måske navnlig herom, den politiske diskussion om vor økonomiske politik et stykke tid fremefter vil samle sig.

Axel Kristensen: Jeg må tilstå, at jeg kan ikke fordrage at tale efter manuskript — jeg gør det heller ikke særlig godt — og da jeg derfor vil have svært ved at putte svar ind på de rigtige steder i mit manuskript, vil jeg begynde med at svare det ærede medlem hr. Hans Rasmussen på noget af det, han har sagt, selv om det berører spørgsmål, jeg også har i mit manuskript.

Må jeg for det første sige, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussens tale klart har vist, at disse emner ikke er egnede for folketinget. Som et af de førende medlemmer i ledelsen af vore fagforeninger har det ærede medlem en så stor viden om disse forhold, som folketingets medlemmer ikke kan have, og derfor vil de heller ikke være i stand til at bedømme rigtigheden eller vægten af det, han netop har udviklet.

Dernæst nævnte det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at jeg i min tale ved første behandling skulle have givet udtryk for ønsket om, at vi blev enige om noget. Det vedstår jeg ganske klart; jeg brugte de ord og vil bruge dem i min tale i dag, at vi var villige til at acceptere ting, som vi ikke var glade for, og som vi mente kunne være uheldige i enkeltheder, hvis blot helheden ville gå i den rigtige retning. Men der har ingen muligheder været for at opnå dette under forhandlingerne.

Dernæst sagde det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at uenigheden jo nok stammede fra fordelingsproblemerne. Det tror jeg egentlig ikke. Vi fra vor side er da ganske klar over, at den forøgede produktivitet og forøgede velstand selvfølgelig må komme de mennesker til gode, som har en lav levestandard og en lav levestandard. De grupper, som nogenlunde har dækning for et godt forbrug, bør ikke i særlig grad få nytte af produktionsstigningen. Vi har ved første behandling klart givet udtryk for, at vi